

Η ΦΩΤΙΑ ΠΟΥ ΔΟΚΙΜΑΖΕΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Σύμφωνα με τὸ ἐκκλησιαστικὸ μας ἡμερολόγιο, συμπληρώθηκαν σήμερα οἱ τρεῖς ἐβδομάδες τοῦ Τριωδίου καὶ ἀπόψε, μετὸν πρῶτο Κατανυκτικὸ Ἑσπερινό, μπαίνουμε στὴν Καθαρὰ Ἑβδομάδα, τὴν πρώτη τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Στὸ τέλος της, ἡ Μεγ. Ἑβδομάδα θὰ μᾶς ὀδηγήσει στὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας. Μέχρι ἐκείνη, «τὴν κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα», προηγεῖται αὐτὴ ἡ κατανυκτικὴ περίοδος, στὴν ὁποία ἡ Ἐκκλησία μετὰ περισσότερες λατρευτικὲς καὶ εἰδικὲς ἀκολουθίες μᾶς βοηθάει νὰ κατανοήσουμε τὴν πορεία τοῦ Κυρίου μας πρὸς τὸν Γολγοθᾶ καὶ τὸν Τάφο. Νὰ καταλάβουμε ὅτι ὁ Χριστὸς «ἔπαθε» γιὰ νὰ λυτρώσει ἐμᾶς ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες μας καὶ ὅτι ὁ θάνατός Του ἔγινε ἡ ζωὴ μας καὶ μάλιστα «περισσὸν ζωῆς». Ὁ Χριστιανός, καθὼς προχωρεῖ πρὸς τὸ Πάσχα ἀνεβαίνει. Ἀνεβαίνει στὸ μεγαλεῖο τῶν τεραστίων διαστάσεων του, ὅταν γονατίζει καὶ μιλάει στὸ Θεὸ (ὅπως μιλάει σ' ἕνα φίλο του)· ὅταν ἀφουγκράζεται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ (τὴν Ἐκκλησία Του)· ὅταν νηστεύει τὸν ἐγωϊσμό του καὶ τὴν τροφή του (ὄχι σὰν ἀποτέλεσμα ἀνάγκης), ἀλλὰ θεληματικά, ὡς λογικὴ λατρεία, ὡς προσφορὰ πρὸς τὸν Κύριο. Ὁ Χριστιανός, μέχρι τὸ πρωῖ τοῦ Μεγ. Σαββάτου ἔχει ἤδη ἀνοιχθεῖ σ' ἕναν ὀρίζοντα ποὺ μέσα στὸ σύμπαν διαρκῶς διευρύνεται καὶ ἐκεῖ χωρᾶνε ὅλοι καὶ ὅλα: ἄγγελοι, ἄνθρωποι, συγγενεῖς, φίλοι, ἐχθροί, ζῶα, κτήνη, κήτη, πουλιά, βουνά, πηγές, θάλασσες, γῆ, οὐρανοί, ἀέρας, αἰθέρας, φωτιά, παρελθόν, παρὸν καὶ μέλλον, ὅπου «τὰ πάντα καὶ ἐν παῖσι Χριστός». Ὅποτε ἔτσι, ἀντιλαμβανόμαστε οἱ χριστιανοὶ ὅτι, τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» καθίσταται νικηφόρος παιάνας τῆς νίκης μας κατὰ τοῦ μόνου ἀδυσώπητου καὶ ἄτεγκτου ἔχθρου μας, ποὺ εἶναι ὁ θάνατος. Ὁ ὁποῖος πατιέται, ὀλοτέλα συντρίβεται μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σωτῆρος μας κι ἐμεῖς ἀπλῶς καλούμαστε νὰ ἀπολαύσουμε τὶς δάφνες του καὶ νὰ κληρονομήσουμε τὴν ἐτοιμασμένη ἀπὸ Ἐκεῖνον γιὰ χάρη μας βασιλεία Του. Τὰ ξέρουμε αὐτὰ οἱ Χριστιανοί, ἔτσι δὲν εἶναι; τὰ ζοῦμε, ὄχι σὰν ἐπετειακὲς γιορτὲς ἀλλὰ σὰν βιωματικὲς ἐμπειρίες ποὺ

έμπεδώνουν μέσα μας τή ζωή, τήν ὄντως ζωή, τήν «κατὰ Χριστόν ζωή» κι εὐχομαι ἔτσι νὰ τὰ ξαναζήσουμε κι ἐφέτος!

Εἶπα «ἐφέτος»! τί τὸ θέλω καὶ τὸ θυμᾶμαι τὸ ἐφέτος! Θὰ μοῦ πεῖτε, μήπως μποροῦμε νὰ τὸ ξεχάσουμε; Ἐφέτος, γύρω μας ἐπικρατεῖ πόλεμος. Κάθε πόλεμος εἶναι παρανοϊκός, φέρνει πόνο, θλίψη, θάνατο. Ὅταν ὁ πόλεμος εἶναι θρησκευτικός, τότε γίνεται ἀνελέητα σκληρότερος. Ὅταν πάλι ὁ πόλεμος διεξάγεται ἀπὸ Χριστιανοὺς ἐναντία σὲ Χριστιανούς, τότε ἐκτὸς ἀπὸ σώματα σκοτώνει καὶ ψυχές, ἀλλὰ σκοτώνει καὶ «τὴν ἐν ὑμῖν ἐλπίδα» καὶ γίνεται ἀφορμὴ νὰ βλασφημεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ «ἐν τοῖς ἔθνεσι».

Πόλεμος Ὁρθοδόξων ἐναντία σὲ Ὁρθοδόξους σημαίνει κάτι χειρότερο. Οἱ Ὁρθόδοξοι διαφυλάξαμε τὴν ἀλήθεια τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως ἀνόθευτη καὶ τὴν Ἱερά μας Παράδοση ἀκέραη, ἔτσι δὲν εἶναι; Οἱ Ὁρθόδοξοι μέχρι τώρα στὴν Ἱστορία μας δὲν βαρυνόμαστε μὲ θρησκευτικούς πολέμους. Οἱ Ὁρθόδοξοι μέχρι τώρα στὴν Ἱστορία μας δὲν στιγματιζόμαστε μὲ «Ἱερὲς Ἐξετάσεις». Κι ἂν κάποτε ἀγκαλιάσαμε τὴν κοσμικὴ ἐξουσία, ὁ λαός μας διόλου δὲν βλάφτηκε ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐκτροπή. Κι ἂν κάποτε «ἐθναρχήσαμε», ὁ Θεὸς πορφύρωσε τὴν ὑπέρβαση μὲ τὸ αἷμα μας κι ἀπ' αὐτὸ τὸ αἷμα «ὡσπερ πελεκάν», ἤπιε ὁ λαός μας καὶ ἐπέζησε.

Ὅμως, τοὺς Ὁρθόδοξους λαούς, τὸ Κοινὸ Ποτήριο δὲν μᾶς ἔνωσε. Ἡ ἴδια Πίστη, ἡ ἴδια Λατρεία, ἡ ἴδια Πνευματικότητα δὲν μᾶς ἔφεραν κοντά. Αὐτὴ ἡ τραγικὴ διαπίστωση πρέπει πιά νὰ ἐρμηνευθεῖ. Ποῦ ὀφείλεται ἄραγε;

Πρόχειρα, θὰ σκεφθεῖ κάποιος: μήπως, στὶς ἀμαρτίες μας!

Ὅμως, ξέρουμε ὅτι ὁ Θεὸς τοὺς ἀμαρτωλοὺς δὲν τοὺς ἐξουθενώνει, δὲν τοὺς τιμωρεῖ. Τοὺς ἀγαπᾷ καὶ συγχωρεῖ κάθε ἀμαρτία τους.

Ἐδῶ, χρειάζεται νὰ προσέξουμε! «Υπάρχει μιὰ ἀμαρτία», εἶπε ὁ Χριστός, «ἡ ὁποία δὲν συγχωρεῖται». Ὅχι, ἐπειδὴ δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν τὸ θέλει ὁ ἄνθρωπος! Ἡ ἀμαρτία ποὺ δὲν συγχωρεῖται εἶναι «ἡ βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», δηλ. ἡ ἀμετανοησία, ὁ ὁποία ἐδράζεται στὴν ἔπαρση καὶ στὴν ἀλαζονεῖα τοῦ ἀνθρώπου, δηλ. στὸν ἐγωϊσμό του!

Λοιπόν, μήπως οί Ὀρθόδοξοι ἀναθρέψαμε μέσα μας τόση αὐταρέσκεια, ὅτι τάχα εἴμαστε καλύτεροι ἀπὸ ἄλλους, ἄλλοδόξους, ἄλλοθρήσκους καὶ ἀθέους; Ἡ Πίστη μας, ὄντως! ἀνόθευτη καὶ ἀκέραιη εἶναι ἢ ἀξιοπρεπέστερη, ἢ διαυγέστερη, ἢ λογικότερη, ἢ πνευματικότερη ἐμπειρία τοῦ Θεοῦ, ποὺ λυτρώνει, ἐλευθερώνει, ἀναπαύει καὶ ἀνεβάζει τὸν ἄνθρωπο, ὅσο καμμιὰ ἄλλη πνευματοδοξία, πράγματι! Ἐμεῖς, ὅμως; Ἐμεῖς, εἴμαστε ἀντάξιοί της;

Γιατὶ ἂν δὲν εἴμαστε, τότε δικαίως ἔρχεται ἡ εὐεργετικὴ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ νὰ μᾶς προσγειώσῃ· *«ὁ δοκῶν ἐστᾶναι, βλεπέτω μὴν πέσῃ»*. Καὶ ὅσο περισσότερη εἶναι ἡ ψευδαισθησή μας, ὅτι *«στεκόμαστε καλά»*, τόσο παταγωδέστερη εἶναι ἡ προσγειώση· *«καὶ ἦν ἡ πτώσις αὐτῆς μεγάλη»*.

Ὅσοι δὲν ἀντέχουν αὐτὴν τὴν προσωπικὴ πνευματικὴ αὐτοκριτικὴ, ἀποδίδουν τὴν ἀδυναμία σύγκλισης τῶν Ὀρθοδόξων λαῶν, στὸ σαράκι τοῦ ἐθνικισμοῦ, τὸ ὁποῖο σὰν χρυσαλίδα ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὸ κουκούλι τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Ἐθνικισμὸς δὲν εἶναι νὰ ἀγαπᾶς τὸ ἔθνος σου (φυσικὰ καὶ ἀγαπᾶμε καὶ καμαρώνουμε γιὰ τὸ ἔθνος μας), ἐθνικισμὸς εἶναι νὰ μισεῖς τὰ ἄλλα ἔθνη. Βέβαια, τὸ 1872 τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο προσπάθησε νὰ σταματήσῃ τὸν ἐθνικισμὸ στὰ Βαλκάνια. Δὲν εἰσακούστηκε καὶ τὸ ἀνελέητο κακὸ φούντωσε. Ὄταν τὸ 2016 ἡ Ὀρθοδοξία (γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπὸ 1000 χρόνια, γιὰ πρώτη φορὰ χωρὶς αὐτοκρατορικὴ ἐντολή, ἀλλὰ) ὡς Ἐκκλησία συγκάλεσε στὴν Κρήτη, τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο, ὑπῆρξαν ἐθνικιστικὲς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίαι ποὺ προσπάθησαν νὰ τὴν ματαιώσουν (μὲ ἐπιχειρήματα ποὺ ἀφελεῖς Ἕλληνες ἔριχναν, σὰν νερὸ στὸ μύλο τους). Θυμᾶμαι ρίγησα, ὅταν στὴν Κρήτη ἄκουσα τὴν ἀγωνιώδη ἔκφραση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μας: *«...Ἕλληνες εἴμαστε, ἀλλὰ ἂν τὸ προτάξουμε, ἐδῶ μέσα θὰ γίνουμε δέκα κομμάτια, γι'αὐτὸ νὰ προτάξουμε τὴν Ὀρθόδοξη ιδιότητά μας»*. Στὸν ἀντίποδα ἐκείνης τῆς οἰκουμενικῆς προτάσεως, εἶναι οἱ πρὸ ἡμερῶν σκανδαλώδεις ἀνακοινώσεις τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας γιὰ τὸν πόλεμο στὴν Οὐκρανία.

Σήμερα, γύρω μας, δίπλα μας καὶ μέσα μας, βιώνουμε μιὰ τριπλὴ τραγικὴ πραγματικότητα:

1. Ανήκουμε οί Έλληνες σέ ὑπερθνικούς (πολιτικούς καί στρατιωτικούς) Ὄργανισμούς, πού τήν ἴδια τωρινή τους εὐαισθησία δέν τήν ἔδειξαν ὅταν παρόμοιες ἀδικίες διεπράχθησαν σέ βάρος μας, στά 1922, 1945 καί 1974. Ἀναγκαστικά μένουμε μαζί τους, δέν ἔχουμε ἄλλη λύση, ἐπειδή ὁ «ἐπιτήδειος οὐδέτερος» γείτονάς μας, ἐξακολουθεῖ νά μᾶς ἀπειλεῖ καί ὅποιαδήποτε, σήμερα, μετακίνηση συνόρων στά Βαλκάνια θά ἀνοίξει ...τήν κόλαση. Ἡ Ἀλεξανδρούπολη εἶναι στόν ἄσφαλο μονόδρομο τῶν γεωπολιτικῶν ἐξελίξεων καί συγχρόνως σταθερό σημεῖο στό ρευστό γεωστρατηγικό χάρτη τῆς περιοχῆς μας.
2. Ὁ πολιτικός κόσμος τῆς Πατρίδος μας δέν καταφέρνει νά ὁμοιοήσει οὔτε στά πλέον ἐθνικῶς ἀναγκαῖα καί ἔτσι δίνει τὸ σινιάλο ἑνὸς πολυμεροῦς διχασμοῦ σέ κάθε πτυχή τῆς ἐλληνικῆς καθημερινότητος. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται ἐπειδή ἐμεῖς οἱ πολίτες δέν ἔχουμε ἀναπτύξει σοβαρὰ πολιτικά κριτήρια ἀλλὰ οὔτε καί δημοκρατικὴ ὑπευθυνότητα.
3. Ἡ ἐλληνικὴ κοινωνία ὀσφραίνεται πιά τήν βαρεῖα μυρωδιὰ τῆς σήψης. Βία φανερὴ καί κρυφὴ, στά σπίτια, στόν ἰδιωτικὸ τομέα καί στόν δημόσιο, ἔμφυλη, ρατσιστική, ἀθλητική, καλλιτεχνική καί κάθε ἄλλης μορφῆς. Ἀνηθικότητα, σέ κάθε βαθμὸ, ἀπὸ τήν εὐκόλη ἔκτρωση μέχρι τὸ ἀληθινὸ ἢ ψεύτικο «metoo». Διαφθορά, χωρὶς ἴχνος ἠθικοῦ φραγμοῦ, σέ ἐκπαιδευτικούς, σέ κληρικούς, σέ ἐπιστήμονες καί σέ «ὑψηλὰ ἱσταμένους καθὼς πρέπει ἐπώνυμους». Διαστροφή, πού διεκδικεῖ τήν ἀποδοχὴ καί τήν καταξίωση καί συντρίβει ὅποιον τολμήσει νά ἀντισταθεῖ στό ὀρμητικὸ ρεῦμα τοῦ δικαιωματοῦ καί τῆς διαφορετικότητος, πού ὀνομάστηκε καί Κίνημα Πολιτικῆς Ὄρθότητος!

Αὐτὴ ἡ πραγματικότητα διέπει, σήμερα, τὸ νοῦ καί τήν καρδιά τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, μὲ διόλου εὐοίωνες ἐλπίδες βελτίωσης ἢ ἔστω προβληματισμοῦ, προκειμένου νά βροῦμε τὸ βηματισμὸ μας πρὸς τὸ ἀδῆριτο «αὔριο» τῆς σύγκρουσης τῶν πολιτισμῶν. Ποιὸς δέν τὸ βλέπει, ὅτι ἡ θρυλούμενη σύγκρουση τῶν πολιτισμῶν ἄρχισε; ὅτι ὁ κόσμος χωρίζεται ξανά; ὅτι οἱ κοινωνικὲς ὀμάδες ἔχουν ρόλο μόνο ὅταν διαθέτουν ψυχὴ καί πνευματικὴ ἰκμάδα; Ποιὸς δέν τὸ βλέπει ὅτι οἱ θρησκείες δροῦν ἄλλοτε ὡς προστατευτικὸ ἀδιάβροχο κι ἄλλοτε ὡς στρατιωτικὸ ἀμπέχονο; Ποιὸς δέν τὸ βλέπει ὅτι οἱ Χριστιανικὲς Ἐκκλησίες ἔχουν

μπροστά τους μία ακόμα (τὴν τελευταία τους), εὐκαιρία νὰ λειτουργήσουν ὡς «*Σῶμα Χριστοῦ*» γιὰ νὰ ἀναδειχτοῦν οἱ Χριστιανοὶ «*μέλη ἐκ μέρους*»;

Ὅποτε, ἔρχομαι στὰ δικά μας.

Ὁ Χριστὸς μᾶς ἔχει προτείνει νὰ εἴμαστε οἱ Χριστιανοὶ «*τὸ ἀλάτι τῆς γῆς*». ἄραγε, εἴμαστε; Νὰ μὴν ἀναφερθῶ στὰ γενικὰ ἀλλὰ νὰ μιλήσω γιὰ τὰ δικά μας, στὴν Πατρίδα μας καὶ στὴν Ἐπαρχία μας.

Μπαίνουμε στὴν Ἁγία καὶ Μεγ. Τεσσαρακοστή, ὅποτε εἶναι ἀνάγκη νὰ κάνουμε αὐτοκριτική γιὰ τὴν πνευματικὴ μας κατάσταση. Χωρὶς αὐτοκριτικὴ ζοῦμε σὲ φούσκα ψευδαισθήσεων πῶς «*ὅλα εἶναι καλά*», πῶς «*ὅλα προχωροῦν τέλεια*», ὅποτε τότε δὲν ὑπάρχει καμμιά ἐλπίδα βελτιώσεως καὶ σωτηρίας.

Λοιπόν, πρὶν τὴν πανδημία ζούσαμε τὴν ἐκκλησιαστικὴ μας ζωὴ, παλεύαμε νὰ γίνουμε καλύτεροι, ὅπως μᾶς θέλει ὁ Θεός, μὲ ἀγῶνα, μὲ προσευχή, μὲ προσοχή, μὲ νηστεία, μὲ θ. Κοινωνία. Μὲ ὅλα αὐτὰ οἰκοδομούσαμε ὁ καθένας μας τὴν πνευματικὴ του ζωὴ. Βέβαια, ὁ Ἄπ. Παῦλος ἐπισημαίνει: «*ὁ καθένας ἅς προσέχει, μὲ τί ὑλικά χτίζει... χτίζει μὲ χρυσάφι, μὲ ἀσήμι, μὲ πολίτιμους λίθους, μὲ ξύλα, μὲ χορτάρια ἢ μὲ καλάμια*»; Καὶ συνεχίζει στὴν Α' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή: «*θὰ ρθεῖ μιὰ μέρα ποῦ τοῦ καθενὸς τὸ ἔργο, θὰ φανερωθεῖ, θὰ ρθεῖ φωτιά ποῦ θὰ τὸ δοκιμάσει*».

Παραχώρησε, λοιπόν, ὁ Θεὸς φωτιά, αὐτὴν τὴν δοκιμασία. Καὶ τότε ἀποκαλυφθήκαμε οἱ Ὁρθόδοξοι «*...μὲ τί ὑλικά χτίζαμε*»!

Ἡ Ἐκκλησία εἶπε νὰ κλείσουν οἱ ναοὶ τῆς Χώρας μας. Νομίζετε ὅτι ἦταν ἀπόφαση ποῦ μὲ εὐκολία πῆρε ἡ Ἱεραρχία; Στούς ναοὺς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὁ λαὸς ποτέ δὲν ἔμπαινε μέσα, τὰ δρῶμενα γινόντουσαν στὴν αὐλή, μέσα ἦταν μόνο τὸ εἶδωλο τοῦ θεοῦ. Τὸ ἴδιο καὶ στὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος, μέσα δὲν ἔμπαιναν οἱ Ἰσραηλῖτες ποτέ. Μόνο οἱ ἱερεῖς ἔμπαιναν, μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα στὰ Ἅγια καὶ μόνο ὁ Ἀρχιερεὺς, μιὰ φορὰ τὸ χρόνο στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων. Τότε ἦταν ποῦ ὁ Χριστὸς φώναξε: «*Τί ἀξίζει περισσότερο ὁ χρυσὸς ἢ ὁ ναός...*»; Ὅμως, ἡ Ἐκκλησία ἀνέστρεψε αὐτὴν τὴν εἰκόνα, οἱ Χριστιανοὶ μπαίνετε μέσα στοὺς ναοὺς, τὰ παιδιά

σας μπαίνουν ακόμα και στο ιερό Βήμα. Άρα, λοιπόν, για την Έκκλησία, έσεϊς είστε ό ναός κι όχι το κτίσμα, «οὐκ οἶδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν; ...ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἵτινες ἐστε ὑμεῖς».

Ὅποτε, ἡ Έκκλησία, στήν προκειμένη περίπτωση, τί νὰ ἔκαμνε; Νὰ νοιάζονταν γιὰ τὸ λαὸ της ἢ γιὰ τὰ κτίσματα; Ἐκλείσει τὰ κτίσματα γιὰ νὰ προστατεύσει τὰ παιδιά της. Γιὰ νὰ διαφυλάξει τὰ λογικά της πρόβατα. Κάποια ἀπ'αὐτὰ ὅμως, ἐκδηλώθηκαν ὡς ἐρίφια: καθένας πῆρε τὸ δρόμο του, τὴ στράτα του, τὸ μονοπάτι του...

Ἀκούστηκαν πικρὰ λόγια, ὅπως «πρόδωσαν...» ὁ Πατριάρχης, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἡ Ἱερά Σύνοδος... ὅλοι! Καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι, στήν πρώτη περίοδο τῆς πανδημίας, ἔγιναν προτεστᾶντες, διαμαρτυρόμενοι! Κάποιοι ἱερεῖς, ἄνοιγαν «τὸ μαγαζάκι τους» κρυφά, ἔβαζαν μέσα «τοὺς καλοὺς πελάτες», ἀπὸ τὸ παραπόρτι! Κάποιοι ἐπίσκοποι, ὅσα ἀποφάσιζαν στήν Σύνοδο, δὲν τὰ ἐφάρμοζαν στὶς Ἐπαρχίες τους, μὴν τυχὸν χάσουν τὴ δημοφιλία τους. Ὅμως, αὐτὸ δὲν εἶναι Έκκλησία, δὲν εἶναι Ὁρθόδοξη Έκκλησία!

Ἐφτασαν στὸ σημεῖο, κάποιοι νὰ διαλαλήσουν ὅτι ἔχουν ὡς πρότυπο τῆς ἀνυπακοῆς τους τὸν Ἅγιο Μᾶρκο τὸν Εὐγενικό. Μά, ὁ ὁμολογητὴς ἐκεῖνος, σὲ Συνόδους μιλοῦσε, ἐκεῖ ἀγωνιζόταν γιὰ τὶς Ὁρθόδοξες θέσεις του, δὲν ἔβγαινε ἔξω ἀπὸ τὴν Έκκλησία, οὔτε ἔγραφε ἀνώνυμα σὲ ιστοσελίδες! Οὔτε ἐξέφρασε ποτὲ λόγο ἢ λέξη ἐναντία στήν Έκκλησία, οὔτε ἀποτευχίστηκε, οὔτε ἀποστασιοποιήθηκε ἀπ' αὐτήν.

Ἐνῶ λοιπόν, ἡ Έκκλησία μάτωνε καὶ αἱμορραγοῦσε γιὰ τὰ παιδιά της, κάποια ἀπ'αὐτὰ τὴν πετροβολοῦσαν. Θυμᾶμαι μιὰ ὁμάδα κυριῶν ἀπὸ τὶς Φέρες ποὺ διαμαρτυρόμενες μοῦ ἔγραφαν ἀνώνυμα «...γιατί, Σεβασμιώτατε!» καὶ μοῦ ἔστειλαν καὶ διαφωτιστικὰ κείμενα!

Ὅμως, κανένας δὲν μὲ ρώτησε πὼς ἔνιωθα, ὅταν λειτουργοῦσα μέσα στοὺς ναοὺς τῆς πόλεως μας μὲ δύο τηλεοπτικὲς κάμερες, χωρὶς ἐσᾶς! Κανένας δὲν μὲ ρώτησε πὼς ἔνιωθα ὅταν ἔβλεπα ἀπὸ τὸ Ἐπισκοπεῖο νὰ μαζεύεστε ἔξω ἀπὸ τὶς κλειστὲς πόρτες καὶ νὰ προσπαθεῖτε νὰ ἀκούσετε μέσα τοὺς ὕμνους!

Γιατί δὲν ἔδινά ἐντολή νὰ ἀνοιγοῦν οἱ πόρτες;

Ἐπειδὴ, ἤξερα ὅτι τὸ Νοσοκομεῖο μας δὲν εἶχε θέσεις στὶς Μ.Ε.Θ. γιὰ ὅλους μας, οὔτε διέθετε μονοκλωνικὰ γιὰ ὅλους μας!

Κάποιοι φωνασκοῦσαν «*θὰ μᾶς προστατεύσει ὁ Θεός*», «*δὲν φορᾶμε μάσκες ὅταν ἀσπαζόμαστε τὶς εἰκόνες*» καὶ παρόμοια. Τὰ ἴδια λόγια εἶπε ὁ σατανᾶς ὅταν παρακινοῦσε τὸ Χριστὸ νὰ κάνει τὶς πέτρες ψωμιὰ ἢ νὰ πέσει ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος κάτω. Κι ὁ Χριστός, θυμᾶστε τί τοῦ ἀπάντησε...

Ἄλλη ἀφορμὴ γιὰ διχοστασία, ἡ ὥρα ποὺ εἰπώθηκε τὸ «Χριστὸς Ἄνέστη» κι ἂν ἐπιτρέπεται νὰ κάνουν οἱ ἱερεῖς δυὸ θεῖες Λειτουργίες μέσα στὴν ἴδια ἡμέρα! Λὲς καὶ δὲν ξέρει ἡ Ἐκκλησία γιὰτί τελεῖ ἐσπερινοὺς τὸ πρωῖ καὶ ὄρθρους τὰ ἀπογεύματα! Λὲς καὶ δὲν ξέρει ἡ Ἐκκλησία πότε ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς καὶ πόσες ἡμέρες ἔμεινε στὸν Ἄδη! Λὲς καὶ δὲν ξέρει ἡ Ἐκκλησία πότε ἀρχίζει ἡ ἡμέρα σύμφωνα μὲ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ πότε σύμφωνα μὲ τὸ Ἀστεροσκοπεῖο Greenwich!

Ἄλλη ἀφορμὴ γιὰ διχοστασία, τὸ ἐμβόλιο! Λὲς καὶ γνωρίζει κανεὶς νὰ ἐρμηνεύει τὴν Ἀποκάλυψη καλύτερα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία! Λὲς καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀποφύγει ὅσα λέει ἡ Ἀποκάλυψη ὅτι θὰ γίνουν! Ἀλλά, νά! τί λέει ἡ Ἀποκάλυψη: ὅσοι θὰ ἐμπιστευθοῦν τὸ Ἄρνιο θὰ σωθοῦν καὶ τὸ Ἄρνιο εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Γιατί δυσκολευόμαστε νὰ τὸ ἀποδεχτοῦμε; Χριστὸς ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει κι ὅταν ἡ Ἐκκλησία θαλασσοδέρνεται εἶναι γιὰ νὰ «ξυπνήσουμε» τὸ Χριστὸ μέσα μας, ποὺ τάχα λαγοκοιμᾶται.

Θὰ μοῦ πεῖτε, «*γιατί τὰ λὲς σ' ἐμᾶς αὐτὰ σήμερα; στοὺς ἱερεῖς πὲς τα καὶ σὲ κάποιους ἐπισκόπους, ἐκεῖνοι μᾶς παρέσυραν*»! Εἶναι ἀλήθεια ὅτι, στὸν διαδικτυακὸ-Μητροπολίτη Μόρφου, ἔγραψα: «*Σεβασμιώτατε, ἀρκετοὶ χριστιανοὶ καὶ στὴ Μητρόπολή μου, σᾶς θεωροῦν ὑπεύθυνο γιὰ τὸ θάνατο συγγενῶν τους καὶ εἴσθε, ἀπορῶ λοιπόν, πῶς ἡσυχάζει ἡ συνείδησή σας*»! Ἀλλὰ ἐρωτῶ κι ἐσᾶς· ὁ Μόρφου σᾶς νοιάζεται περισσότερο ἀπὸ ἐμένα; Κι ἂν ἐκεῖνος ἔχει περισσότερη παρρησία ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, γιὰτί δὲν ἦρθε νὰ ἀναστήσει ὅσους ἔστειλε στὸ θάνατο ἐπειδὴ τὸν ἄκουσαν;

Ἱερεὺς ὑπῆρξε καὶ ἐδῶ, ποὺ θέλοντας νὰ κρύψει τὴν ἀπειθαρχία του, ἔστειλε ἐναντίον μου τὰ Ἐσωτερικά μας Σημειώματα στὶς ἰστοσελίδες. Ἀσυγχώρητο σφάλμα, γι' αὐτό, καὶ μερικοὶ ἀκόμα, ἀπέφευγαν νὰ ρθοῦν στὴ Μητρόπολη, φοβούμενοι μὴν τυχὸν τοὺς ἐπιτιμήσω. Μά, ἤδη κρίθηκαν καὶ κατακρίθηκαν, οἱ ἐνορίτες τους τοὺς προσπέρασαν, τοὺς ἀγνόησαν, ὑπάκουσαν στὴν Ἐκκλησία. Ἀνταρσία, λοιπόν, οἱ ἱερεῖς ποὺ σύμφωνα μὲ τοὺς Κανόνες ὀφείλουν νὰ εἶναι ἀρμονισμένοι μὲ τὸν Ἐπίσκοπό τους «ὅπως οἱ χορδὲς μὲ τὴν κιθάρα». Ἐπαναστάτησαν, ὅποτε, πῶς μποροῦν νὰ ἀποκαλοῦν «πατέρα καὶ ποιμενάρχη τους» τὸν Ἐπίσκοπο, ἂν αὐτὸς θέλει τὸ κακό τους; Πῶς μποροῦν νὰ λειτουργοῦν μνημονεύοντας τὸ ὄνομά του ὡς σημεῖο ἐνότητος τῆς Εὐχαριστιακῆς Συνάξεως τοῦ Σώματος τῶν πιστῶν; Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἓνας ἱερεὺς μας ἦρθε καὶ παραιτήθηκε γραπτῶς ἀπὸ τὴν ἐνοριακὴ του θέση, ἐπειδὴ, ὅπως σημείωσε στὴν παραίτησή του, δὲν μπορεῖ νὰ πειθαρχήσει στὶς ἀποφάσεις τῆς Ἱεραῆς Συνόδου! *«Πάτερ μου, τὴν ἱερωσύνη ποὺ σοῦ ἔδωσε ἡ Ἐκκλησία νὰ ἐπέστρεφες, ὄχι τὸν διορισμό σου! Τὴν ἱερωσύνη σου κατέστησες ἀνενεργό»!* Οἱ ἱερεῖς, εἴμαστε αὐτὸ ποὺ εἴμαστε, δυνάμει τοῦ Μυστηρίου ποὺ μᾶς ἔδωσε ἡ Ἐκκλησία κι ὄχι δυνάμει ἐνὸς κρατικοῦ διορισμοῦ στὸ Δημόσιο τομέα! Προσεύχομαι πολὺ γιὰ τὸν ἱερέα μας αὐτό, νὰ τὸν φωτίσει ὁ Χριστὸς νὰ καταλάβει ὅτι τὸ «ἀνεξάλειπτον» εἶναι τεράστιο βᾶρος!

Αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ τῶν ἱερέων ἀνέδειξε «τὸ πρόβλημα τοῦ γεροντισμοῦ», στὴν Πατρίδα μας. Τῶν πνευματικῶν ποὺ εἰδωλοποιοῦν τὸν ἑαυτὸ τους καί, τὴν καλῶς νοούμενη ἔννοια τῆς ὑπακοῆς (γιὰ τὶς μοναστικὲς ἀδελφότητες), προσπαθοῦν ἐσφαλμένα, νὰ τὴν ἐπιβάλουν στοὺς πιστοὺς ποὺ ἐμπιστεύονται τὸ πετραχεῖλι τους. Ἔτσι, αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ ζητεῖ ἡ πρὸς Ἑβραίουσ Ἐπιστολὴ νὰ ἀποφεύγουν οἱ ποιμένες, κάποιοι ἐξομολόγοι δυστυχῶς τὸ ἐφαρμόζουν: δίνουν γάλα καὶ ὄχι στερεὰ τροφή, ἐνῶ *«πᾶς ὁ μετέχων γάλακτος καὶ οὐ στερεᾶς τροφῆς, νήπιός ἐστι, ἄπειρος λόγου δικαιοσύνης, τελείων δὲ ἐστὶν ἡ στερεὰ τροφή...»*. Αὐτὴ ἡ τακτικὴ ἔδωσε ἀφορμὴ στὴν τηλεόραση καὶ στὸ διαδίκτυο νὰ διακωμωδοῦνται οἱ πνευματικοὶ ποὺ σκοτώνουν μὲ τὴν καθοδήγησή τους πολύτεκνους γονεῖς καὶ κυοφοροῦσες γυναῖκες. Πεῖτε μου, σᾶς παρακαλῶ, τί φταίει τὸ Μυστήριον τῆς Χάριτος νὰ εὐτελιζέται; Γιατὶ νὰ ἀμφισβητεῖται ἡ τεράστια δραστικότητα τοῦ

Μυστηρίου τῆς Μετανοίας καὶ ἐνῶ εἶναι δρόμος ποῦ ὀδηγεῖ στὴ ζωὴ, νὰ ἐμφανίζεται ὡς μονοπάτι ποῦ στέλνει στὸ θάνατο;

Ἀκόμα καὶ τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Κοινωνίας ἐπιτρέψαμε νὰ συζητεῖται ἀπὸ ἄγευστους καὶ ἀνίδεους τῆς «κατὰ Χριστὸν» ζωῆς μας. Ἐμεῖς φταῖμε, ὄχι ἐκεῖνοι. Θυμᾶστε ποῦ σᾶς ἔλεγα: *«νὰ φορᾶτε μάσκα καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ νὰ τὴν βγάξετε μόνο ὅταν φτάσετε μπροστὰ στὸ Ἅγιο Ποτήριον γιὰ νὰ κοινωνήσετε»*. Καὶ ὅτι *«τὴν Θ. Κοινωνία δὲν τὴν συζητᾶμε καθόλου, εἶναι Μυστήριον, εἶναι θαῦμα, εἶναι ἐμπειρία ζωῆς καὶ σωτηρίας»*. Εἶναι ἀλήθεια, βέβαια, ὅτι σὲ καμμιά Κυβερνητικὴ Ἀπόφαση δὲν ἀναφέρθηκε τὸ θέμα τῆς Θείας Κοινωνίας, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ὁ νομοθέτης, ξέρει τὰ ὅριά του καὶ ἀπὸ σεβασμὸ δὲν τὸ ἄγγιξε. Καὶ βγῆκαν Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι, στοὺς λασπωμένους δρόμους τοῦ διαδικτύου, νὰ καυχῶνται γιὰ τὸ Μυστήριον, νὰ προσκαλοῦν *«ἐλᾶτε νὰ κοινωνήσετε καὶ θὰ δεῖτε ὅτι δὲν θὰ πάθετε τίποτε»*, λὲς καὶ τὸ Μυστήριον «σηκώνει ἔρευνα», λὲς καὶ ἡ δραστηριότητά του ὀφείλεται σ' ἐμᾶς, λὲς καὶ τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ χρειάζονται διαφήμιση!

Αὐτὰ ἦταν τὰ λάθη μας, τῶν Ὁρθοδόξων, τεράστια λάθη ποῦ ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ βλασφημεῖται τὸ Ὄνομα τοῦ Θεοῦ μας καὶ νὰ περιπαίζεται ἡ ἐμπειρία τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας Παραδόσεως, ἀπὸ θεατρίνους τῆς εὐσέβειας καὶ ψιλικατζῆδες τῆς λογικῆς Λατρείας μας.

Ἐδῶ, ὀφείλω νὰ σᾶς δώσω μιὰ ἐξήγηση γιὰ τοπικὸ συμβάν. Ἐξαιτίας τῶν ὄσων κακῶς συζητοῦντο ἀπὸ ἐμᾶς γιὰ τὴν Θεία Εὐχαριστία καὶ τὴν ἀμφισβήτηση ποῦ ξεσηκώθηκε ἀπὸ ἄλλους, πράγματι, εἶπα στὸν Ἐφημέριον τοῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας μας, στὸ Στρατόπεδο Ζήση, νὰ μεταδώσει τὴν Θεία Κοινωνία ὅπως τὴν μεταδίδουμε στὴν Θεία Λειτουργία τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, μὲ τὸ χέρι. Ποιὸς ἀπὸ σᾶς, δὲν ἔχει ἀκούσει ἀδελφούς μας χριστιανούς ποῦ διστάζουν ἀπὸ ὀλιγοπιστία νὰ πλησιάσουν τὴν Θεία Κοινωνία λόγῳ τοῦ τρόπου μεταδόσεώς της; Ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς ὀλιγοπιστίας τους πρέπει νὰ καταδικαστοῦν σὲ ἀκοινωνησία; Γιατὶ νὰ μὴν τοὺς δώσουμε τὴν εὐκαιρία νὰ κοινωνήσουν «κάπως ἀλλιῶς»; Νὰ ἀφήσουμε δηλ. τὸ Μυστήριον νὰ θαυματοουργήσει μέσα τους, νὰ ἐξανεμίσει τὶς ἀμφιβολίες τους, νὰ τοὺς προσθέσει πίστη καὶ στὴ συνέχεια νὰ τοὺς στερεώσῃ στὴν Παράδοσή μας; Κυττάξτε, ἐγὼ γνωρίζω τί σημαίνει πνευματικὸς

θάνατος λόγω άκοινωνησίας και πονάω πολύ για όσους δέν κοινωνοῦν. Προσευχήθηκα, λοιπόν, πολύ, μελέτησα πολύ, ρώτησα δυό πνευματικούς ανθρώπους και τόλμησα ὥστε κανείς άλεξανδρουπολίτης νά μήν στερεΐται τόν Χριστό, ἐξαιτίας τοῦ δισταγμοῦ του για τήν κοινή λαβίδα. Ὅμως, οὔτε ὁ ἱερεὺς τοῦ Ναοῦ συμμερίστηκε τήν ποιμαντική άγωνία μου, οὔτε οἱ «ἐπαγγελματίες εὐλαβεῖς» πού ἄρχισαν νά φωνάζουν άγοραίως στοῦ Ναό, ὅτι δέν δέχονται τήν τάχα καινοτομία, ἐνῶ συγχρόνως, ἔκαναν και τίς άπαραίτητες λήψεις μέ τά κινητά τους τηλέφωνα πού στη συνέχεια πρόβαλαν στοῦ διαδικτιου κατηγορῶντας με. Ὁ Θεός ξέρει τήν άγωνία μου για τό θέμα και τήν πρόθεσή μου νά μήν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού δέν εἶναι μπολιασμένος μέ τό Σῶμα και τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας. Ὁ Θεός ἄς συγχωρέσει ὅσους άρνήθηκαν και πολέμησαν μέ εὐσεβιστική αὐτάρκεια αὐτήν τήν πρόσκληση τοῦ Χριστοῦ πρὸς ὅσους άκόμα Τόν διστάζουν.

Σχετικά μέ τό ἐμβόλιο. Ὅταν ἡ Ἐκκλησία βεβαιώνει ὅτι ὅσα λέγονται για τσιπάκια εἶναι ἄρρωστημένα ἀποκυήματα τῆς φαντασίας προτεσταντικῶν σεναρίων τοῦ Χόλλυγουντ, ὅταν ἡ Ἐκκλησία βεβαιώνει ὅτι ὅσα λέγονται περιῦ ἐμβρυακῶν κυττάρων εἶναι θεωρίες πού προέκυψαν σέ συζητήσεις τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου, τότε πρὸς τί αὐτή ἡ ἀνευλάβεια και ἡ ἄρνηση τῶν τάχα χριστιανῶν – μελῶν τῆς Ἐκκλησίας;

Τί νομίζετε; ξεγυμνώσαμε ὅλοι σχεδόν οἱ Ἐπίσκοποι τά μπράτσα μας για νά σᾶς ξεγελάσουμε; Για νά σᾶς κοροϊδέψουμε; Ἄκοῦστε, ἡ Ἐκκλησία μας δέν ἀντιμετωπίζει λοιμική νόσο για πρώτη φορά μέσα στην δισχιλιόχρονη ἱστορία της. Γνώρισε ἀλλεπάλληλους λοιμούς και ξέρει νά ἀντέχει και νά προφυλάσσει τά παιδιά της. Στην πρόσφατη πανδημία, ἕνα μόνο δέν κατάφερε: νά θεραπεύσει τά ἄρρωστημένα σενάρια συνωμοσίας πού κυκλοφοροῦσαν στα τάχα ἐκκλησιαστικά μμε. Ἡ Ἐκκλησία μας «σήκωσε τά χέρια» της μπροστά στον ὑπερφίαλο ἐγωϊσμό τῶν τάχα Χριστιανῶν της, πού ἀντί νά πιστέψουν τήν Ἐκκλησία, πίστευαν τοῦς ἀνεύθυνους, τοῦς ἀνώνυμους και τοῦς ἄσχετους.

Κάποιοι εἶπαν «ἄς ἐμβολιαστοῦν οἱ ἄλλοι πρῶτα κι ἂν δῶ ὅτι δέν παθαίνουν τίποτε, τότε θά ἐμβολιαστῶ κι ἐγώ». Ὡραῖα, χριστιανική ἄποψη! Ἐνῶ θά ἔπρεπε οἱ Χριστιανοὶ νά μποῦμε μπροστά ὥστε ἂν πάθουμε, νά πάθουμε ἐμεῖς και νά σωθοῦν οἱ ἄλλοι. Τώρα, για νά σωθοῦν οἱ «καλοὶ χριστιανοὶ» ἐμβολιάσθηκαν τά

παιδιά, πού ἀλλιῶς δὲν θὰ χρειαζόταν. Τώρα, αὐτοὶ οἱ «καλοὶ χριστιανοὶ» θὰ ρθοῦν μὲ ἡρεμὴ συνείδηση νὰ κοινωνήσουν; Σ' αὐτοὺς ὀφείλονται τόσοι θάνατοι καὶ ἡ διατήρηση τοῦ ἰοῦ μέχρι σήμερα. Ἀλλὰ καὶ αὔριο, τὰ 200 αὐτοάνοσα πού ἀναπτύχθηκαν στοὺς ἀνεμβολίαστους (τόσα ἔχουν καταγραφεῖ στὴν Ἑλλάδα) καὶ θὰ βασανίσουν μεγάλο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ, πάλι σ' αὐτοὺς θὰ ὀφείλονται. Ὁ Θεὸς ἅς μᾶς λυπηθεῖ γιὰ τὴν δίκαιη μισθοποδοσία τοῦ ἐγῴσμοῦ μας πού θὰ εἰσπράξουμε τὰ ἐπόμενα χρόνια.

Ἀγαπητοί μου,

Ἔστειλε ὁ Θεὸς φωτιὰ γιὰ νὰ δοκιμάσει τὰ ἔργα μας τῶν Ὁρθοδόξων. Στὴν Ἁγία Γραφή λέει ὅτι ὁ Θεὸς στέλνει πειρασμοὺς καὶ δοκιμασίες στοὺς ἐκλεκτοὺς του καὶ τοὺς δοκιμάζει, πόσο σ' ἀλήθεια ἀξίζουν. Τοὺς δοκιμάζει ὅπως δοκιμάζεται ὁ χρυσὸς στὸ χωνευτήρι. Ἔτσι δοκίμασε κι ἐμᾶς καὶ τὰ ἔργα μας. Δὲν ξέρω πόσο μᾶς βρῆκε νὰ εἴμαστε ἄξιοι γιὰ Ἐκεῖνον. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κληρικούς, τοὺς μοναχοὺς, τὶς μοναχὲς καὶ τὶς 25.000 συνανθρώπων μας πού πέθαναν, πέθαναν ἄδικο. Θὰ μοῦ πεῖτε «ὄλοι θὰ πεθάνουμε μιὰ μέρα», ναί! ἀλλὰ ὅποτε θέλει ὁ Θεός, ὄχι ὅποτε ὀλιγωρίσουμε κι ἀποφασίσουμε νὰ αὐτοκτονήσουμε ἐμεῖς, φορτωμένοι μάλιστα μὲ τὴν ἀμαρτία τοῦ φόνου συνανθρώπων μας!

Πατέρες, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές μου.

Μπαίνουμε στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Ἄς ἀφήσουμε τὰ μεγάλα λόγια καὶ κυρίως τὴν μεγάλη ἰδέα πού ἔχουμε γιὰ τὸν ἑαυτό μας, οἱ Ὁρθόδοξοι. Εἶναι ἄδικο νὰ φορτώνεται ἡ Ἐκκλησία τὴν μομφή ὅτι δὲν προστάτευσε τὰ παιδιά της, ὅτι δὲν διεφύλαξε τὰ λογικὰ πρόβατα τῆς ποιμένης της. Τὰ προστάτευσε καὶ τὰ διεφύλαξε. Μόνο τὰ ἐρίφια πού ἀποστάτησαν, ἐκεῖνα ταλαιπωρήθηκαν καὶ χάθηκαν. Ἡ Ἐκκλησία δὲν σώζεται ἀπὸ τὴν εὐλάβεια τῶν παιδιῶν της, ὅμως σώζει ὅσους τὴν ἐμπιστεύονται. Ἡ Ἐκκλησία ἀκόμα κι ὅταν ἀστοχεῖ, ἡ ἀστοχία της μεταποιεῖται σὲ σωτηρία. Μά! ποῦ εἶναι ἡ ἐμπιστοσύνη σας στὴν Ἐκκλησία; Ὅταν σᾶς διδάσκει τὰ Δόγματα, τὴν Πίστη, τὴν Παράδοση τότε σᾶς διδάσκει σωστά.

Τώρα λάθεψε; Κι αυτό θὰ τὸ κρίνω ἐγώ, ἐσύ, ὁ κάθε ἀπλὸς Χριστιανός; Δὲν θὰ τὸ κρίνει ἡ Σύνοδος; Μά! πῶς γίναμε ἔτσι οἱ Ὁρθόδοξοι!

Τί ἀπομένει; ἢ μετάνοια!

[Οἱ ἱερεῖς νὰ προτιμᾶτε τὸ Χριστὸ κι ὄχι τὸ Νόμο. Μὴν θεοποιεῖτε τοὺς Κανόνες. Ἡ «ἔξωθεν καλὴ μαρτυρία» ἄς μὴν εἶναι αὐτοσκοπὸς σας. Μὴν εἰδωλοποιεῖτε τὴν ἀτομικὴ ἠθικὴ καθαρότητα. Δεῖτε τοὺς ἐνοριῖτες σας μὲ ἐπιείκεια, μὲ συγκατάβαση, μὲ συγχωρητικότητα, μὲ ἀγάπη. Μὴν κουνᾶτε τὸ δάχτυλο σὲ κανέναν, γιατί ἔχετε καὶ σεῖς παιδιά, προσέξτε! Σταματεῖστε ξεστομίζετε τὴν φράση «πνευματικά μου παιδιά» καὶ κάνετε τοὺς ἀνθρώπους «φίλους» σας, γιατί ἔτσι ἀποκάλεσε ὁ Χριστὸς τοὺς μαθητὲς του «ἐσεῖς εἶστε φίλοι μου», τοὺς εἶπε. Ἡ ἱερωσύνη σας νὰ μοσχοβολᾷ γνησιότητα καὶ ὄχι ὑποκρισία, ἦθος καὶ ὄχι ἠθικὴ, ταπείνωση καὶ ὄχι ἐγωϊσμό, φιλανθρωπία καὶ ὄχι σκληρότητα, ὀρθὴ κρίση καὶ ὄχι κατάκριση, εὐλάβεια καὶ ὄχι εὐσεβισμό, συμπόνια καὶ ὄχι ἀδιαφορία, καλωσύνη καὶ ὄχι κακία, ὑπομονὴ καὶ ὄχι μικροψυχία.

Οἱ λαϊκοὶ Χριστιανοί, μὴν ψάχνετε γιὰ «διορατικούς» ἱερεῖς, γιὰ φανατικούς ἠθικιστὲς καὶ διαδικτυακοὺς χαρισματούχους γέροντες. Μὴν ψάχνετε γιὰ διάσημους αὐτοπροβαλλόμενους κατόχους τῆς ἀλήθειας. Νὰ ψάχνετε τὸν Χριστὸ κι ὄχι νὰ ἐνθουσιάζεστε ἀπὸ προφητείες, ρητορείες, θαύματα καὶ μακρυὲς γενειάδες. Νὰ ἐπιλέγετε πατέρες κι ὄχι νομοδιδασκάλους. Νὰ ἐπιλέγετε τοὺς φυσιολογικοὺς ἱερεῖς κι ὄχι τοὺς ἀπόμακρους. Νὰ προτιμᾶτε τοὺς παπάδες μὲ τὴν δυσσομία τῆς καθημερινότητος κι ὄχι τοὺς ἀτσαλάκωτους ποὺ μοσχοβοῦν λιβάνι] (ἀρχιμ. Παύλου Παπαδοπούλου).

Ὅλοι μας, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, νὰ πέσουμε μὲ τὸ πρόσωπο κάτω, προσευχόμενοι. Νὰ ἀφήσουμε τὴν ἀλαζονεὶα ποὺ μᾶς ἔχει φάει τὰ σωθικά. Νὰ ὑπακούσουμε τὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ μὴν «τὸ παίζουμε» θεοί. Νὰ πάψουμε νὰ πιστεύουμε στὴν αὐθεντία μας καὶ στὴν ἀποκλειστικότητά μας. Νὰ φράξουμε τὰ λόγια μας πίσω ἀπὸ τὰ δόντια μας. Νὰ κλείσουμε τὰ αὐτιά μας σὲ φανατισμοὺς καὶ σὲ ἀκρότητες. Νὰ ἀφήσουμε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νὰ πνεύσει στὴ ζωὴ μας. Νὰ πιαστοῦμε ἀπὸ τὸ χέρι γερά. Νὰ ἀφήσουμε τοὺς θρησκευτικοὺς τύπους καὶ «νὰ γίνουμε Ἐκκλησία». Νὰ ἀνοίξουμε τὴν καρδιά μας σὲ ὅλους ἀνεξαιρέτως, σὲ φίλους, σὲ ἐχθρούς, σὲ

ἄλλοθρήσκους, σὲ ἄλλοδόξους καὶ σὲ ἀθέους. Κυρίως νὰ δείξουμε ἀγάπη στοὺς ἁμαρτωλοὺς (ἑμεῖς οἱ ἀναμάρτητοι)!

Ξέρετε, τί φανερώνει ἡ τραγωδία τῶν μεταξύ μας σχέσεων τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, σήμερα; Θὰ σᾶς πονέσει ἡ λέξη: σημαίνει «ἐγκατάλειψη Θεοῦ!» Ὅταν ἡ Ἐκκλησία κομπορημονεῖ καὶ περηφανεύεται, τότε ὀδηγεῖ τὰ παιδιά της στὸν γκρεμό. Κατηγοροῦμε εὐκόλα τοὺς Καθολικοὺς καὶ τοὺς Προτεστᾶντες καὶ δεῖτε ποὺ καταντήσαμε οἱ Ὁρθόδοξοι. Οἱ Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι διχασμένοι στὴν Πατρίδα μας, οἱ Ὁρθόδοξοι Ρώσοι καὶ Οὐκρανοὶ σὲ πόλεμο μεταξύ τους, οἱ Ὁρθόδοξοι στὴν Βαλκανικὴ νὰ ἀποστρέφονται ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, ἀντικανονικὲς εἰσπηδήσεις στὴν Ἀφρική, προτεσταντικὲς τακτικὲς στὴ Διασπορά, φερέφωνα πολιτικῶν καὶ δεκανίκια ἐμπορικῶν συμφερόντων παντοῦ. Νά! αὐτοὶ εἴμαστε!

Λοιπόν, ἄς ἀνασκουμπωθοῦμε, ἄς πάρουμε τὴν Πίστη μας στὰ σοβαρά. Ἄς κυτταχοῦμε στὰ μάτια μὲ εἰλικρίνεια. Ἄς προτάξουμε τὸ Κοινό μας Ποτήριο, τὴν ἴδια μας Πίστη, τοὺς κοινούς Ἁγίους μας. Ἄς ἀναπτύξουμε τὴν καλωσύνη, τὴν εὐγένεια, τὴν ταπείνωση. Ἄς γίνουμε «τὸ ἀλάτι» τῆς γῆς. Ἄς γίνουμε «πόλη ἐπάνω σὲ ὄρος», περίβλεπτη. Ἄς προσκαλέσουμε τὰ ἀπομακρυσμένα ἀδέλφια μας στὴν Ἐκκλησία μὲ τὴν ἀγκαλιά μας ἀνοιχτή. Ἄς τὰ δεχτοῦμε νὰ ἐπιστρέψουν «μὲ τοὺς ὄρους τους». Σήμερα ὁ κόσμος κουράστηκε μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστό, περιμένει ἓνα τέτοιο κάλεσμα, εἰλικρινές, ἀγαπητικό, ἀνεκτικό καὶ θὰ ξαναγυρίσει ὁ κόσμος στὸ Χριστό. Μόνο οἱ Ὁρθόδοξοι μποροῦμε νὰ κάνουμε αὐτὸ τὸ κάλεσμα, χωρὶς πολιτικούς καὶ οικονομικούς ἀντίλαλους. Καὶ κουρασμένος ὁ κόσμος, φορτωμένος πληγὲς κι ἁμαρτίες, θὰ γυρίσει στὸ Χριστό. Κουράστηκε μακριὰ Του. Καί, ξέρετε, ὅταν ἀρχίσουν νὰ ἐπιστρέφουν οἱ ἄνθρωποι στὴν Ἐκκλησία, σὰν ἓνα караβάνι πρόσφυγες, τότε ἐκεῖ ἀνάμεσά τους θὰ εἶναι καὶ ὁ Χριστός, θὰ ἐπιστρέψει κι Ἐκεῖνος.

Καλὴ Σαρακοστὴ ἀγαπητοί μου, Καλὴ Σαρακοστή.

**Ὁμιλία στὸν Α' Κατανυκτικὸ Ἑσπερινὸ
Μητροπ. Ναὸς Ἁγίου Νικολάου Ἀλεξανδρουπόλεως
Κυριακὴ Τυρινῆς 6 Μαρτίου 2022**